

Щоранку дорогою до школи Філіп, Фло та Кароліна завертають у невеличку цукерню в Глухому закутку № 23. Там вони купують у Лео (так звати власника) ласощі, якими смакують на перервах між уроками. Комісар карної поліції Ларс так само щоранку заходить у згадану цукерню. Він також є страшенним ласуном, а найбільше любить цукерки з локрицею¹. Проте їх поєднує не лише любов до солодоців, а й пристрасть до розслідування найзаплатаніших злочинів.

У детективної команди «Локриця», як вони себе назвали, є навіть власний офіс, де вони зустрічаються — голуб'ятня під дахом цукерні Лео.

¹ Локриця, або ж солодець, вербець, солодич. Багаторічна рослина родини бобових, солодкий корінь якої використовують у промисловості й медицині.

Лео — хазяїн цукерні та детектив. Він — ватажок у локричній команді.

Кароліна, або ж Каро. Завзята спортсменка і просто розумниця.

Комісар карної поліції Ларс добре знається на комп'ютерах.

Флорентин — наймолодший в агентстві, тому всі його зовуть Фло.

Філіп уміє наслідувати спів птахів. Його вірний супутник — какаду Коко.

Таємничі гвинтові сходи

1. Стара хатина

— **К**арти розкрито! На продаж виставлено ділянку зі старовинним домом на Фазановій алеї! — повідомив друзям Фло в голуб'ятні, вивчаючи статтю з вечірньої газети.

— Цей будинок, певно, можна придбати за безцінь! Та страшно й уявити, скільки коштуватиме ремонт тої халупи! — сказала Каро.

— Маєш рацію. Зрештою, він роками стояв пустою! — озвався Філіп, простягнув своєму вірному другові Коко ще один горіх і додав:

— Ремонт гарантовано триватиме цілу вічність. Принаймні я не віддав би за ці руїни й ламаного гроша!

— Та все ж я б залюбки його оглянула, — наполягала Кароліна.

— Так просто туди не потрапити, адже він обгороджений! — відповів Філіп.

— Проте, здається, що комусь усе-таки вдалося пробратися до будинку! — зненацька збадьорився Фло.

— Можливо, огорожа з часом поіржавіла й поламалася, — припустив Філіп.

— Оце вже ні! Чітко видно, що її хтось пошкодив! — запевнив Фло.

6

Чому Фло був у цьому влєвнений?

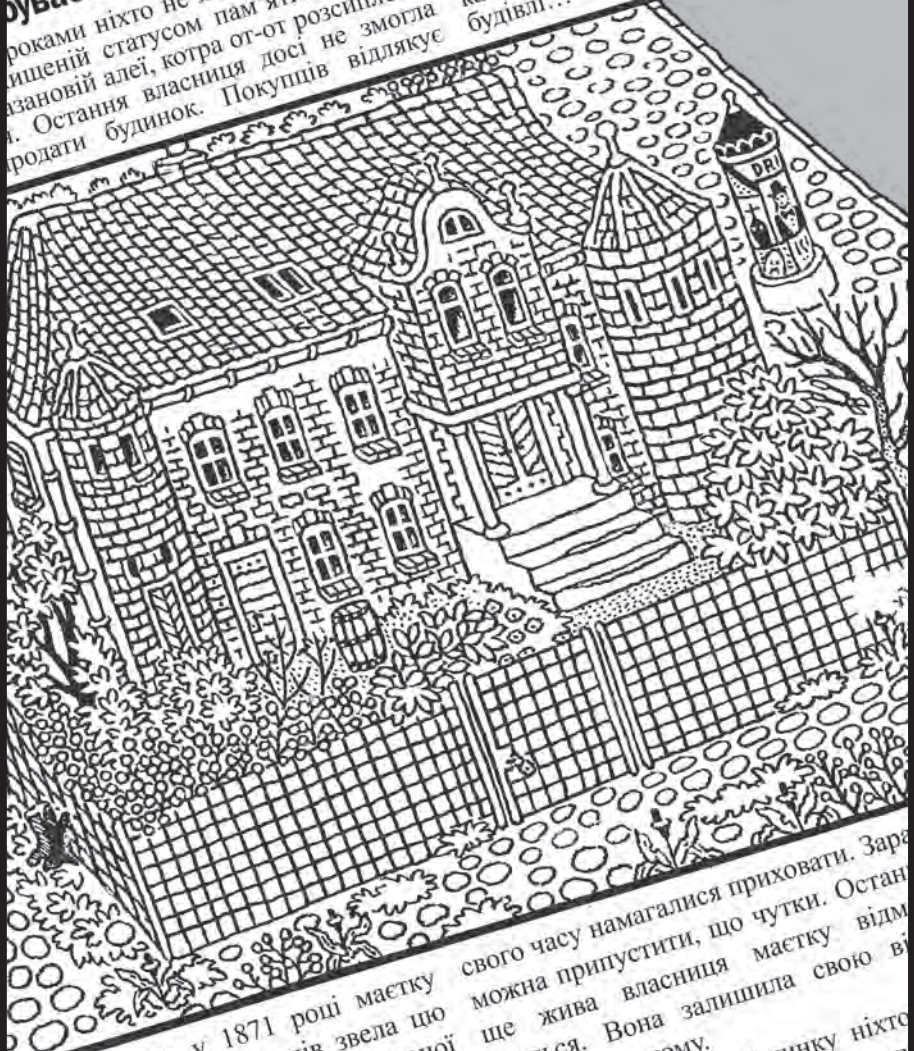

ДИЙ КУ

бувається із вімою на Фазановій алеї?

роками ніхто не живе у старенькій, вищезгаданій статусом пам'ятки віллі на Фазановій алеї, котра от-от розсіплеться. Остання власниця досі не змогла продати будинок. Покупців відлякує

висока вартість інвестицій. Дотепер не знайшовся жоден, хто готовий до цього випробування. Залишається хіба що чекати, чим все обернеться для старої будівлі...

я збудованого у 1871 році маєтку свого часу намагалися приховати. Зараз можна припустити, що чутки. Остання ще жива власниця маєтку відмовляється. Вона залишила свою віллі багато років тому. Відтоді в старому будинку ніхто не потрапив. Паркан перешкоджає потрапити стороннім робіт, аби привести старі руїни до ладу. Невже знайдеться, якому ця вілла належить, покинути?

2. Візит до жіночого монастиря

— Трясця, кусачки зникли! — здивовано вигукнув Фло, прийшовши з друзями наступного дня до підніжжя оголеного дерева неподалік від пошкодженої огорожі й марно намагаючись знайти інструмент.

— Так, я Флора Гасельбах! — літня пані вкотре вже підтвердила це локричній команді. По обіді вони відшукали в жіночому монастирі колишню власницю старої вілли.

— Що ви тут робите? — запитала в них медсестра, яка несподівано зайшла в кімнату.

— Ми прийшли провідати свою двоюрідну тітку! — миттєво зреагувала Кароліна і грайливо підморгнула пані Гасельбах.

— Це правда! — підтвердила старша пані й зачекала, поки двері в її кімнату зачиняться з іншого боку.

— Ну що, панове детективи, я багато про вас читала. Що саме ви хочете знати про стару халупу на Фазановій алеї? — заговорила пані Гасельбах. — Вона роками стоїть пустою, тут важко щось додати. Крапка! Кінець!

А тоді її очі зблиснули, увага розсіялася, і жінка забелькотіла якісь нісенітниці:

— У скрині захована таємниця! Йдіть слідами Артура Спеквіуса. Ви перейметеся цим і заспокоїтеся аж тоді, коли розгадаєте загадку!

— Думаєте, вона нас обманює? — запитав Філіп у друзів, коли вони покинули монастир.

— Принаймні, вона ще пам'ятає, як її звати! — відповіла Каро.

3. Усі клепки на місці!

— Еге ж, а доводить це мереживна хустинка з ініціалами «Ф. Г.»! — погодився Філіп.

— Та попри це, своєю історією пані Гасельбах точно хотіла обвести нас навколо пальця, — впевнено сказав Фло.

— Я з'ясував! Артур Спековіус — хитромудрий авантюрист і майстер на всі руки! — втрутився Філіп, знайшовши підказку в інтернеті.

Відтак Філіп, Фло та Кароліна подалися до місцевого архіву, аби більше дізнатися про цю сумнівну особу.

— Сумнозвісний авантюрист потрапив у поле зору громадськості після того, як у буремні осінні дні 1956 року його помітили на острові Диявола, і він мав при собі дерев'яну барокову скриню. До сьогодні ніхто не може розгадати походження скрині, а Артура Спековіуса відтоді ніхто не бачив, — процитував Фло статтю з газети за 4 березня 1957 року.

— Є ще сумніви? Отже, Флора Гасельбах таки не божевільна! — запевнила друзів Каро.

— Через цей випадок навіть завели кримінальну справу! — переможно вигукнув Ларс, несподівано завітавши до голуб'ятні, де локрична команда вже завзято обговорювала інцидент.

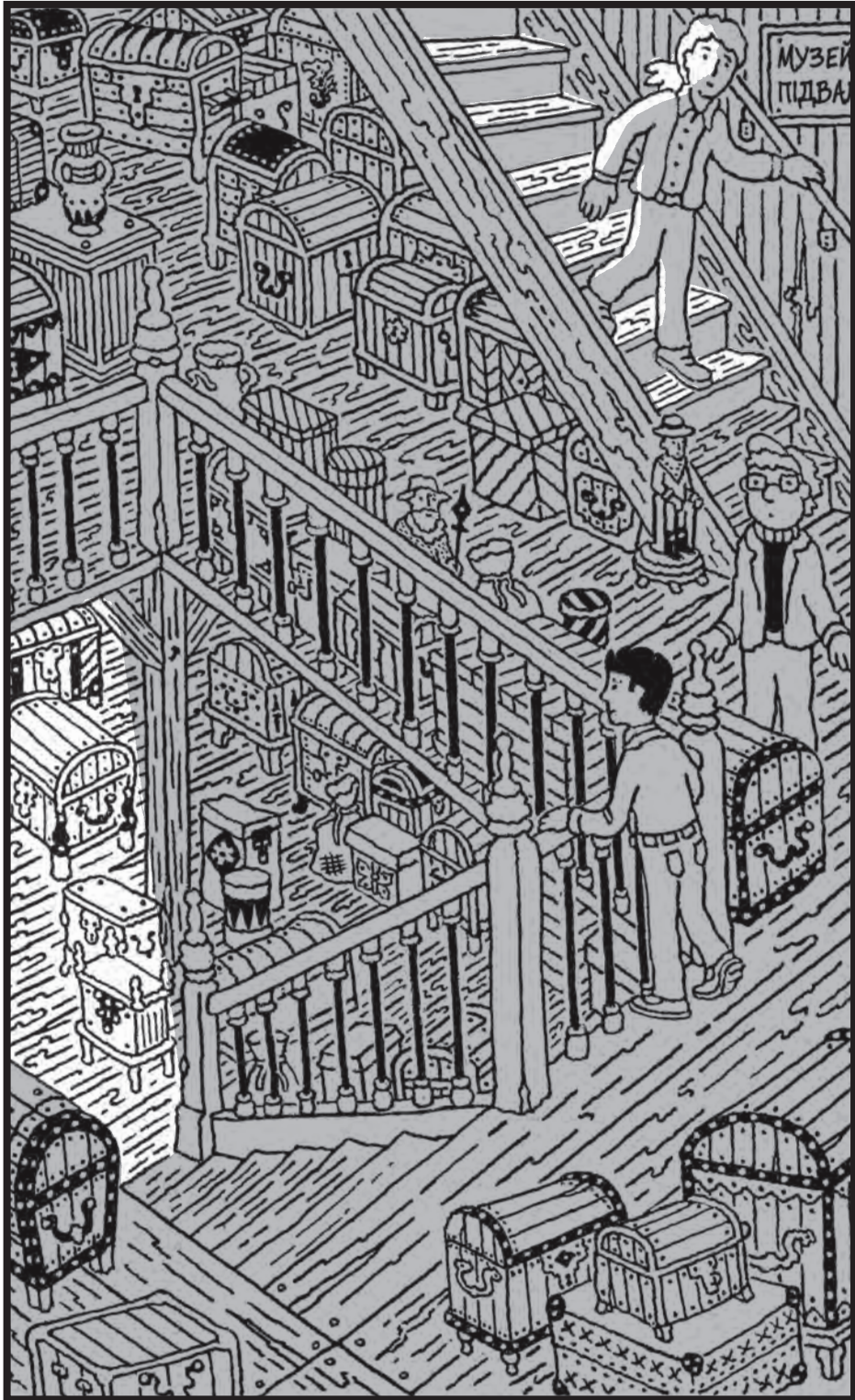
— Рушаймо до острова Диявола! — запропонувала Каро.

— Не поспішайте! — втрутився Лео. — Скриня роками зберігається у міському музейному підвалі! До речі, у справі вказано, що замок скрині прикрашений морським коником.

Опинившись на місці, команда детективів кинулася шукати потрібну їм річ.

— Онде! — вигукнув Філіп. — Там стоїть наша красуня!

4. Загадкове послання

Детективи не мали ключа, проте й шукати його не довелося. Адже скриня, що стояла в темряві під сходами, піддалася їм і без нього.

— Порожнісінька! — розчаровано мовила Каро і постукала по дереву. — Проте, здається, у ній порожнисте дно, — здивовано виявила вона. — Ой, а що це в нас тут таке? — і легко вийняла дерев'яну планку. Під нею був схований пожовклий аркуш. Кароліна дістала його із тайника і розгорнула.

— Грім би мене побив! Це напевне старі нотатки самого Артура Спековіуса! — вирвалося у Філіпа, коли він побачив підпис.

І тут-таки разом із друзями спробував розшифрувати послання.

— Закладаюся, що, маючи це, кримінальну справу відновлять! — впевнено сказав Фло, коли команда детективів урешті-решт повернулася до голуб'ятні.

— А от і ні, термін давності цієї справи давно минув, — відповів йому Ларс і взявся вивчати послання.

Усі в голуб'ятні мізкували над розгадкою.

— Готово! У цьому посланні все зрозуміло. До того ж, воно дарує нам підказку до розгадки таємниці, — вигукнув Лео. Він сидів навпроти своїх друзів і здогадався найпершим.

Прое негідників: Крутибодога,
Носоні та Жирнових довший
час насолоджувалися лише хлібом,
"Ближачою кров'ю" та самогонкою,
аж доки наклали резілі
смаколиків поблизу. І хто
читає це послання, той нехай
визнається срібні коштовності
вночі знайти на острові
Майтана."

А.С.

Зміст

Таємничі гвинтові сходи	6
Привид у Кажанячому гроті	28
Пошук Кі Ото	62
Інтермеццо на карнавалі	94

Про автора

Юліан Пресс народився у 1960 році, вивчав графіку та ілюстрацію у Гамбурзькій спеціальній вищій школі, волонтерив у видавництві книг для молоді, співпрацював з молодіжними журналами та рекламним агентством. Незадовго після того він і сам почав писати та малювати для дітей. Він рано став на стежину свого батька, автора відомої «Чорної руки», та почав створювати власні детективні історії й картинки для роздивляння. Після тривалого перебування у Брюсселі, він тепер живе зі своєю дружиною в Гамбурзі. Заняття: вільний художник-графік та письменник. Його живі та інтерактивні твори обожнюють і дорослі, і малі детективи.